

ENSIMMÄISET YHTEENVEDOT HANKINTAKAMPPAILUSTA JA PUOLUEEN TEHTÄVÄT EDELLEEN

NKP(b):n kaikille järjestöille

Noin puolitoista kuukautta sitten, vuoden 1928 tammikuuhun mennessä, meillä oli mitä vakavin pula viljanhankinnoissa. Kun me olimme vuoden 1927 tammikuuhun mennessä onnistuneet hankkimaan jyväviljoja 428 miljoonaa puutaa, niin vuoden 1928 tammikuuhun mennessä hankittu viljamäärä teki tuskin 300 miljoonaa puutaa. Näin ollen vuoden 1928 tammikuussa meillä oli 128 miljoonan puudan vajuus vuoden 1927 tammikuuhun verrattuna. Tämä vajuus muodostaakin viljanhankintapulan likipitäisen määrällisen ilmaisen.

Mitä viljanhankintapula merkitsee, mikä on sen sisältö, minkälaiset ovat sen todennäköiset seuraukset?

Ennen kaikkea se merkitsee pulaa työläispaikkakuntien varustelussa, viljanhintojen nousua näillä paikkakunnilla sekä työläisten realipalkan alenemista.

Toiseksi, se merkitsee pulaa Punaisen Armeijan varustelussa ja tyytymättömyyttä puna-armeijalaisten keskuudessa.

Kolmanneksi, se merkitsee pulaa pellavaa ja puuviljaa viljelevien seutujen varustelussa, viljan keinotte-

luhintoja noilla seuduilla, pellavan- ja puuvillanviljelijäin siirtymistä viljan viljelykseen, — siis puuvillan ja pellavan tuotannon supistumista, mikä puolestaan johtaa tekstiiliteollisuuden vastaavien alojen supistumiseen.

Neljänneksi, se merkitsee viljareservien puuttumista valtiolta niin maan sisäisiä tarpeita varten (kadon varalta), kuin myöskin vientiä varten, mikä viimeksimainittu on välttämätöntä tuotantokaluston ja maatalouskoneiden maahantuontia varten.

Lopuksi, se merkitsee koko hintapolitiikkamme häiriytymistä, viljatuotteiden hintojen vakiinnuttamispolitiikan häiriytymistä, teollisuustavarain hintojen systemaattisen alentamispolitiikan häiriytymistä.

Näistä vaikeuksista selviämiseksi oli ponnistettava menetetyin korvaamiseksi ja likvidoitava 128 miljoonan puudan viljavajaus hankinnoissa. Ja tämän vajauksen likvidoimiseksi oli pantava liikkeelle puolueen ja hallituksen kaikki voimavivut, tehtävä loppu uneliaisuudesta järjestöissä, siirrettävä puolueen parhaat voimat ylhäältä alas asti hankintarintamalle ja lisättävä hankintoja hinnalla millä hyvänsä käyttäen mahdollisimman hyvin sen lyhyen ajan, joka enää oli jäljellä kelirikon alkuun.

Tässä tarkoituksessa juuri annettiinkin NKP(b):n Keskuskomitean kaksi ensimmäistä ohjetta viljanhankinnoista (ensimmäinen — 14.XII.1927 ja toinen — 24.XII.1927). Koska näillä ohjeilla ei kuitenkaan ollut vaikutusta, oli NKP(b):n Keskuskomitean pakko antaa 6.I.1928 kolmas ohje, joka oli aivan erikoinen niin sävyiltään kuin myöskin siinä asetettujen vaatimusten kannalta. Tämä ohje päättyy puolue-

järjestöjen johtajille osoitettuun uhkaukseen siinä tapauksessa, jos he eivät mitä pikimmin saa aikaan ratkaisevaa käännettä viljanhankinnoissa. On ymmärrettävää, että tuollaiseen uhkaukseen voidaan turvautua vain poikkeustapauksissa, semminkin kun puoluejärjestöjen sihteerit eivät tee työtä virkansa vuoksi, vaan vallankumouksen hyväksi. Ja siitä huolimatta Keskuskomitea piti sopivana ottaa tuon askeleen niiden poikkeuksellisten seikkojen vuoksi, joista edellä oli puhe.

Viljanhankintapulan aiheuttaneista useista syistä on välttämätöntä mainita seuraavat.

Ensiksi. Maaseutu kasvaa ja rikastuu. Ennen kaikkea on kasvanut ja rikastunut kulakki. Kolme sato vuotta ei ole mennyt hukkaan. Viljan ylijäämiä ei ole tänä vuonna vähemmän kuin viime vuonna, samoin myös teollisuustavaroita ei ole maassa vähemmän, vaan enemmän kuin viime vuonna. Kuitenkin maaseudun varakkaiden kerrosten onnistui tänä vuonna selviytyä raaka-ainekasveilla, lihatuotteilla y.m. ja pidättää viljatuotteet takanaan saadakseen niiden hinnat kohoamaan. Tosin ei kulakkia saa pitää tärkeimpänä viljatuotteiden omistajana, mutta kullalla on taloudellinen arvovalta maaseudulla, se on liittoyhteydessä kaupunkikeinottelijan, joka maksaa viljasta kalliimman hinnan, ja sillä on mahdollisuus viedä keskitalonpoika mukanaan viljanhintojen korottamiskysymyksessä, kysymyksessä neuvostohintapolitiikan rikkomisesta, koska se ei kohtaa vastatoimenpiteitä hankintajärjestöjemme taholta.

Toiseksi. Hankintajärjestömme eivät ole olleet tehtäviensä tasolla. Hankintajärjestömme käyttivät

väärin hyvitysjärjestelmää ja kaikenlaisia „laillisia“ hintalisäyksiä, ja sen sijaan, että olisivat hillinneet keinottelua, ne kävivät hurjaa kilpailua keskenään, hajoittivat hankkijain yhteisrintamaa, paisuttivat viljanhintoja ja tahtomattaan auttoivat keinottelijoita ja kulakkeja rikkomaan neuvostohintapolitiikkaa, huonontamaan markkinatilannetta ja heikentämään hankintoja. Totta kyllä, puolue olisi voinut tehdä lopun noista epäkohdista sekaantumalla asiaan. Mutta viimevuotisista hankintamenestyksistä huumaantuneena ja väittelyn⁶ vetäessä sen huomion puoleensa se sivuutti nuo epäkohdat toivossa, että kaikki puutteet korjautuvat itsestään. Enemmänkin, suuri osa puoluejärjestöistä suhtautui hankintoihin muodollisesti, aivan kuin niille vieraaseen asiaan, unohtaen, että ennen kaikkea puolue on vastuussa työväenluokan edessä puutteellisuuksista hankinnoissa, samoin kuin puutteellisuuksista kaikkien ja kaikenlaisten taloudellisten ja osuustoiminnallisten järjestöjen työssä.

Kolmanneksi. Työmme linja maaseudulla osoittautui useissa piireissä vääristellyksi. Usein toteutettiin väärin puolueemme perustunnusta „nojaudu maalaisköyhälistöön, tee luja liitto keskitalonpojan kanssa, älä keskeytä hetkeksikään taistelua kulakistoa vastaan“. Joskin puoluejärjestöt ovat oppineet luomaan liittoa keskitalonpojan kanssa, mikä seikka on puolueemme suurenmoinen voitto, niin ne eivät ole saaneet vielä läheskään kaikkialla järjestetyksi työtä köyhälistön keskuudessa. Mitä tulee kysymykseen taistelusta kulakistoa ja kulakkivaaraa vastaan, niin sillä alalla puoluejärjestömme eivät ole tehneet vielä läheskään kaikkea sitä, mitä niiden olisi pitänyt tehdä. Sillä

muun muassa onkin selitettävissä se tosiasia, että niin puolue- kuin muissakin järjestöissämme on viime aikoina ilmaantunut tunnettuja, puolueelle vieraita aineksia, jotka eivät näe luokkia maaseudulla, jotka eivät ymmärrä luokkapoliittikkamme perusteita ja jotka koettavat tehdä työtä niin, ettei maaseudulla ketään loukattaisi, koettavat elää rauhassa kulakin kanssa ja yleensä pysyä hyvässä maineessa maaseudun „kaikkien kerrosten“ keskuudessa. On ymmärrettävää, ettei tuollaisten „kommunistien“ olemassaolo maaseudulla ole voinut auttaa työmme parantamista maaseudulla, kulakkien riistopyrkimysten rajoittamista eikä köyhälistön liittämistä puolueen ympärille.

Edelleen. Tammikuuhun asti kasvoi maksukykyinen kysyntä talonpoikaiston keskuudessa huomattavasti viime vuoteen verraten, mikä oli seurausta talonpoikaiston tulojen lisääntymisestä ei-viljakasveista, karjanhoidosta ja sivuansiotuloista, minkä yhteydessä, maaseudulle vietyjen teollisuustavaroiden yleisen määrän lisääntymisestä huolimatta oli havaittavissa tavaratarjonnan määrättyä supistumista hinta-arvoltaan, s.o. tavaratarjonnan jälkeenjäämistä maksukykyisen kysynnän kasvusta.

Kaikki tämä yhtyneenä sellaisiin virheisiin työsämme kuin teollisuustavaroiden myöhästynyt kuljetus maaseudulle, maatalousveron vähäisyys, taitamattomuus rahaylijäämien ammentamisessa maaseudulta j.n.e. muodostivatkin ne olosuhteet, jotka johtivat viljanhankintapulaan.

On itsestään selvää, että vastuu näistä virheistä lankeaa ennen kaikkea Keskuskomitealle eikä vain paikallisille puoluejärjestöille.

Pulan likvidoimiseksi oli ennen kaikkea nostettava puoluejärjestöt jalkeille ja osoitettava niille, että hankinnat ovat koko puolueen asia.

Toiseksi, oli hillittävä keinottelua ja parannettava markkinoita antamalla isku keinottelijoille ja kulakiston keinottelija-aineksille käyttäen siinä neuvostolakeja joukkokulutuksen tarvikkeilla keinottelua vastaan.

Kolmanneksi, oli ammennettava rahaylijäämät maaseudulta käyttämällä sitä varten lakeja itseverotuksesta, talonpoikaislainasta ja taistelusta viinan salapolttua vastaan.

Neljänneksi, hankintajärjestömmme oli asetettava puoluejärjestöjen valvonnan alaisiksi, pakoitettava ne lopettamaan keskinäisen kilvoittelun ja velvoitettava ne noudattamaan neuvostollista hintapolitiikkaa.

Lopuksi, oli tehtävä loppu puoluelinjan vääriste-lystä käytännöllisessä työssä maaseudulla panemalla pääpaino kulakkivaaraa vastaan taistelemisen tehtävään ja velvoitettava puoluejärjestöjämme „kehittämään edelleen hyökkäystä kulakistoa vastaan“ (kts. puolueen XV edustajakokouksen päätöstä „Työstä maaseudulla“) ⁷.

Keskuskomitean ohjeista tiedetään, että taistelusaan hankintojen tehostamiseksi puolue on turvautunut juuri näihin toimenpiteisiin ja aloittanut vastaavan kamppailun kaikkialla maassa.

Toisenlaisissa oloissa ja toisenlaisessa tilanteessa puolue olisi voinut ottaa käytäntöön muitakin taistelumuotoja, esimerkiksi laskemalla markkinoille kymmeniä miljoonia puutia viljaa ja näännyttämällä siten maaseudun varakkaat kerrokset, jotka eivät

päästäneet viljaa markkinoille. Mutta sitä varten olisi valtion käsissä pitänyt olla joko riittävät viljareservit tai suuret valuuttareservit, jotta olisi voitu tuottaa kymmeniä miljoonia puutia viljaa ulkomailta. Mutta, kuten tiedetään, valtiolla ei sellaisia reservejä ollut. Ja juuri sen tähden, ettei noita reservejä ollut, puolueen eteen asettuivat ajankohdan tehtäviksi ne erikoistoimenpiteet, jotka heijastuivat Keskuskomitean ohjeissa ja jotka ilmenivät sittemmin laajaksi kehitetyssä hankintakamppailussa ja joista suuri osa voi jäädä voimaan vain kuluvan hankintavuoden ajaksi.

Puheet siitä, että me muka lakkautamme uuden talouspolitiikan, otamme käytäntöön elintarvikeilyjäämien luovutusvelvollisuuden, kulakkitalouksien lopettamisen j.n.e., ovat vastavallankumouksellista jaarittelua, jota vastaan on käytävä päättäväistä taistelua. Uusi talouspolitiikka on talouspolitiikkamme perusta ja jää siksi pitkän historiallisen kauden ajaksi. Uusi talouspolitiikka merkitsee tavaranvaihtoa ja kapitalismin sallimista ehdolla, että valtio pitää itsellään oikeuden ja mahdollisuuden säännöstellä kaupankäyntiä proletariaatin diktatuurin näkökannalta. Ilman sitä uusi talouspolitiikka merkitsisi yksinkertaista kapitalismin palauttamista, jota eivät halua ymmärtää ne vastavallankumoukselliset jaarittelijat, jotka puhuvat uuden talouspolitiikan lakkauttamisesta.

Nyt me voimme täydellä syyllä todeta, että toteutetut toimenpiteet ja laajasti kehittynyt viljanhankintakamppailu ovat jo tuottaneet puolueelle ensimmäisen ratkaisevan voiton. Hankintojen vauhti on lisääntynyt

yrkästi ja kaikkialla. Tammikuussa hankinnat olivat kaksi kertaa suuremmat kuin joulukuussa. Helmikuussa hankintojen vauhti lisääntyy edelleen. Hankintakamppailu on ollut kaikkien, niin puolue- kuin neuvosto- ja osuustoimintajärjestöjemmekin tarkastusta, joka auttoi niitä vapautumaan rappeutuneista aineksista ja nostamaan esiin uusia, vallankumouksellisia työntekijöitä. Hankintajärjestöjen työssä ilmenevät puutteellisuudet tulevat esille ja hankintakamppailun kulussa hahmoitellaan niiden poistamisen teitä. Puolue-työ maaseudulla paranee ja virkistyy, puoluelinjan vääristelyjä likvidoidaan. Kulakin vaikutus maaseudulla heikkenee, työ maalaisköyhälistön keskuudessa elävöityy, neuvostolliset yhteiskunnalliset piirit maaseudulla lujittuvat ja Neuvostovallan arvovalta kohoaa talonpoikaiston perusjoukkojen keskuudessa, muun muassa myöskin keskitalonpoikien keskuudessa.

Me olemme aivan selvästi pääsemässä viljanhankintapulasta.

Kuitenkin edellämainittujen menestysten ohella on puolueen ohjeiden käytännöllisessä toteuttamisessa ollut suuri joukko sellaisia vääristelyjä ja ylilyöntejä, jotka voivat johtaa uusiin vaikeuksiin, ellei niistä tehdä loppua. Näihin vääristelyihin ja ylilyönteihin kuuluvat erinäisissä piireissä tehdyt yritykset siirtyä välittömään tavaranvaihtoon, maatalouslainan pakkomyyntiin, sulkupatrulliosastojen korvikkeiden järjestämiseen ja vihdoin vangitsemisia ja viljaylijäämien laitonta takavarikoimista koskevat väärinkäytökset j.n.e.

Kaikki nämä ilmiöt on likvidoitava päättäväisesti.

Sen ohella, että edelleen voimistetaan kaikkien elinten työtä viljanhankintasuunnitelman täyttämiseksi täydellisesti, Keskuskomitea asettaa kaikkien puolue- ja neuvostojärjestöjen tehtäväksi ryhtyä viipymättä työhön sellaisen kevätkylvökamppailun valmistelemiseksi, joka turvaa kevätiljojen kylvöalojen laajenemisen.

Sen agitation vastapainoksi, jota erinäiset keinottelija- ja kulakkiainekset harjoittavat kylvöjen supistamisen puolesta, on asetettava yhtenäinen, yksimielinen ja järjestynyt kamppailu maaseudun köyhälistökerrosten ja keskitalonpoikain kylvöalojen laajentamisen puolesta, tukien siinä erikoisesti kollektiivisia talouksia.

Pitäen lähtökohtanaan edelläsanoittua, NKP(b):n Keskuskomitea kehoittaa:

1. Jatkamaan hellittämättä kamppailua viljanhankintojen tehostamiseksi ja saamaan aikaan viljanhankintojen vuosisuunnitelman täyttämisen hinnalla millä hyvänsä.

2. Tehostamaan taistelua kaikenlaisia konventiohintojen suoranaisia ja välillisiä korottamiskeinoja vastaan.

3. Lopettamaan päättäväisesti kilvoittelun valtion ja osuustoiminnallisten hankintajärjestöjen välillä ja turvaamaan käytännössä niiden yhteisrintaman taistelussa jälleenmyyjiä ja kulakkeja vastaan, jotka keinottelevat hintojen korottamisella.

4. Jatkamaan kulakkien painostamista, jotka ovat todellisia tavaraviljan suurten ylijäämien omistajia, harjoittaen tätä painostusta yksinomaan neuvostolakien perusteella (muun muassa soveltamalla käytän-

nössä erinäisiin vilpillisiin aineksiin nähden, niihin ylijäämien omistajiin nähden, joilla on hallussaan tavaraviljaa kaksi tuhatta puutaa ja siitä yli, VSFNT:n Rikoslakikokoelman 107. pykälää ja Ukrainan lakikokoelman vastaavaa pykälää), mutta olemaan missään tapauksessa käyttämättä näitä ja muita samankaltaisia toimenpiteitä talonpoikaiston keskivarakkaan osan suhteen.

5. Antamaan keinottelijoilta ja keinottelevilta kulakkiaineksilta lain nojalla takavarikoidusta viljaylijäämästä 25 prosenttia köyhälistölle pitkäaikaisen luoton ehdoilla sen siemenviljatarpeiden ja — välttämättömissä tapauksissa — myöskin kulutustarpeiden tyydyttämiseksi.

6. Poistamaan päättäväisesti viljanhankintojen tehostamiskamppailusta ylilyönnit ja vääristelyt, jotka erinäisissä tapauksissa muuttuvat elintarvikkeiden luovutusvelvollisuuden menetelmiksi, kuten: viljanluovutustehtävien antaminen talouksittain, sulkupatrullien asettaminen eri piirien välille y.m.

7. Niiden velkojen perimisen yhteydessä, joita talonpoikaisto on jäänyt valtiolle (maatalousvero-, vakuutusmaksu-, laina- y.m. rästit), jatkaen maaseudun varakkaimpien kerrosten, erikoisesti kulakkien, painostamista, soveltamaan helpotuksia ja etuisuuksia köyhälistöön sekä välttämättömissä tapauksissa myöskin vähävaraisiin keskitalonpoikiin nähden.

8. Itseverotuksessa soveltamaan maatalousveroa jyrkemmin asteittaisesti kohoavaa verotusta kulakkien ja maaseudun varakkaimpien kerrosten suhteen. Turvaamaan maaseudun köyhimpien kerrosten vapauttaminen itseverotuksesta sekä helpotusten

myöntäminen vähävaraisille keskitalonpojille ja puna-armeijalaisten perheille. Itseverotuskamppailua kehitettäessä kohottamaan kaikkialla yhteiskunnallista aloitteellisuutta, vetämään siihen laajasti mukaan köyhälistöä, nuorisoliittolaisia, naisdelegaatteja ja maaseudun sivistyneistöä. Käyttämään itseverotuksesta saadut summat tarkasti ennakolta määrättyyn tarkoitukseen, sallimatta niiden käyttämistä virastomenoihin, käsittelemään ja vahvistamaan talonpoikain kokouksissa verotusvarojen konkreettiset käyttökohteet, menoarviot y.m. ja käyttämään noita summia laajan yhteiskunnallisen valvonnan alaisina.

9. Poistamaan päättäväisesti hallinnolliset keinot talonpoikaislainan sijoittamisessa (maksujen suoritus talonpojille viljasta lainaobligatioilla, lainan pakkolevitys talouksittain j.n.e.) keskittäen huomion siihen, että talonpojille selostetaan talonpoikaislainan edullisuutta heille itselleen, ja käyttäen maaseudun yhteiskunnallisten järjestöjen vaikutusta ja voimia talonpoikaislainan obligatioiden sijoittamiseksi myöskin maaseudun rikkaiden kerrosten keskuuteen.

10. Ei saa heikentää huomiota teollisuustavarain kysynnän tyydyttämiseen viljanhankintapiireissä. Poistaen paikoitellen ilmenneet välittömän ja välillisen tavaravaihdon muodot viljan vaihtamisessa teollisuustavaroihin sallimaan kipeästi puuttuvien teollisuustavarain suhteen osuuskuntien jäsenille kuuluvien etujen ulottamisen poikkeustapauksissa osuuskuntiin kuulumattomiin talonpoikiin niiden myydessä viljaa.

11. Jatkaen hankintakamppailun yhteydessä puolue-, neuvosto- ja osuustoimintajärjestöjen tarkastusta

ja päättäväistä puhdistamista karkoittamaan niistä vieraat ja mukaanlyötytyneet ainekset ja ottamaan heidän tilalleen varmoja puolueen jäseniä ja koeteltuja puolueettomia työntekijöitä.

NKP(b):n Keskuskomitean
toimeksiannosta *J. Stalin*

Helmikuun 13 pnä 1928

Julkaistaan ensi kertaa